

A 2024-es LIFT-díjas, Antoni Rita köszönőbeszéde a fesztivál megnyitóján (2024. nov. 22. CEU)

Köszönöm. Nagyon megható, egyben nagyon megtisztelő most itt állni, és csatlakozni a korábbi LIFT-díjasok tekintélyes társaságához.

A nők rengeteg ingyenmunkát végeznek a társadalomban, és mivel mindannyian a patriarchátusban szocializálódtunk, ezt akaratlanul is sokszor átvesszük az aktivista közegben is: természetesnek vesszük egymás munkáját, megtagadjuk egymástól, vagy szűken mérjük egymásnak az elismerést. A LIFT-díj megalapítása – de egyébként a Labrisz egyesület általános mentalitása is – felemelő példa ennek ellensúlyozására, az aktivista munkát végző nők elismerésére.

Noha mindig is fontosnak tartottam, hogy a feminizmust a leszbikus nők is magukénak érezzék, és igyekeztem ezért is dolgozni, álomban sem gondoltam volna, hogy – fél lábbal külsőként – egyszer én is megkapom a díjat, és egy listára kerülök például Gordon Agátával, Béres Deák Ritával – Cat barátnőmmel – vagy a Pride feminista alapvetéseiben elvülhetetlen érdemeket szerző Nagy Szilviával. Hatalmas megtiszteltetés köztük lenni.

Amikor 2012-ben Budapestre jöttem, és próbáltam feltérképezni az aktivista közeget, a Labrisz volt azon társaságok egyike, ahol az első perctől szeretettel fogadtak és befogadtak. Legelső találkozásunkkor egy, a mostani profilomtól eléggé eltérő feladatot vállaltam a szervezetnél, nevezetesen, hogy segítsek az akkori LIFT fesztivál promó-videó forgatásán zombikat sminkelni. 😊 Hevenyészett műveimet lelkesen fogadták a szereplők, és már akkor megragadott a közösség ereje, lendülete, összetartása, egyúttal nyitottsága – mindaz a pozitív energia, ami egy öntudatos és támogató női közösségből árad.

Rengeteg szeretetet, támogatást és kiállást kaptam a Labrisztól az évek során, és boldog vagyok, hogy most úgy ítélték meg, hogy sikerült ebből valamennyit vissza is adnom.

A további munkám során is igyekszem majd a feminista, leszbikus és LMBTQ összefogásért dolgozni, és világossá tenni, hogy a heteroszexuális feministáknak nem csak azért kell befogadóan viszonyulni a leszbikus nővéreikhez, mert a homofóbia elítélendő. Hanem azért is, mert rengeteget tanulhatnak tőlük. Arról, hogyan vetkőzzük le a pusztító elvárásokat, hogyan fejezzük be a folytonos aggodást mások véleménye miatt, és hogyan legyünk szabad nők: szabadok a testünkben, szabadok a szexualitásunkban, szabadok a szókimondásunkban, szabadok a patriarchátusnak feltartott középső ujjunkban – hogyan legyünk minden megalkuvás nélkül önmagunk.

Ezt a díjat megosztom minden nővel, aki előttem járt, és életem során ezekre az eretnek eszmékre inspirált – és azokra gondolva veszem át, akik majd utánunk jönnek, és továbbviszik a lángot. Köszönöm!

